

Није ово борба за здравље људи већ за људе!

За ловину, плен, трофеј...

Дивља хајка на реч, мисао, осећај, свест, осмех, жељу, наду, веру...Што мање знају о болести то се више успињу да докажу како ће нас једино лудило сачувати "здравима"!

Нисмо ћутали када су нас окивали у ланце али се оковани маскама понашамо као да ропћемо под планином, као да су нам кораци казна а глас- проклетство!

Не спорим пошаст, и она је жртва различитих тумача, душебрижника и генералних заступника за патњу и "оздрављење".

Спорим да је лек отуђити се, зазирати од човека, зазирати од себе, живети у нади да је данас ваљано и пожељно бити нечовек како би сутра наставили трагом човека!

Нема тога, не може, на све што данас пристанемо- пристајемо довека!

Кад скинемо маске хоће ли остати лица?

Кад скинемо рукавице хоће ли остати додира?

Кад се погледамо у очи шта ћемо видети кроз пуку празнину..?

Не срљам пошасту у загрљај, нити зовем да се то чини, али вапијем, роде, да не огрезнемо у мрак страха којим нас окувају, поткивају и оседлавају!

Разумем страх, само будала не страхује, но не разумем да под страх прихватамо агонију и безумље.

Из страха се лако искорачи, страх прене човека да га превазиђе, но бедници нас гурају у вилајете, у кошмаре у којима је живот најтежа болест. Пресуда, без права на помиловање!

Пошаст ће проћи, проблем је што ћемо и ми проћи са њом пристанемо ли да лица заменимо маскама.

Оваквим или онаквим, све једно, није битно да ли штите од вируса- важно је да штите од човека...

Рекох, није ово борба за здравље људи- већ за људе!

За плен, ловину, трофеј...

Кризни штаб се с правом тако зове- они и њихове мецене су највећа криза која нас је опхрвала!

Наклон до пода онима који се боре противу болести (лично верујем да је бактерија а не вирус, но...), а овим пајацима ништа друго до презира!

Не пристајем да будем статистика њихове агенде!

Не дозвољавам да ме превентивно лече од живота како не бих запатио болест!

Нећу да зазирем од људи верујући да је безумље превентива људскости!

Не пристајем ни по коју цену да се будим и заспивам окован самим собом!

Живети није страх!

Грех је дозволимо ли да живот исповедамо као јерес!

Не срљам, али свакако не пристајем да у брату видим звер.

У коме ћу онда видети анђела..?

(Два у један)